

ב:

ו א מ"י פ"א מהלכות
מגילה הלכה ו:
ו ב ג ד ה מ"י שם הלכה
ד ה י סמג עשין ד
קוש"ע א"ח ס' תרפה
סעיף ב:

[illegible][illegible]

מבטלין

לעיל כרבי יוסף דר יהודה: אימ"פ.
 כו'. מתקום שנית דין קטוע והכפרים
 להם הריב: אבל מקום שאין נכשין.
 לכפרים אין קורין אותה אלף חומה:
 משום דקשיא ליה כו'. בתמיה:
 פסרים. עיר שאין לה חומה ומתוך
 כך יציגהה נפון ופרח ומרוחקין
 משמיה לטעמה: מוקפין ט"ו.
 שהרי שני ימים כמובין שם ומדקבץ
 י"ד לפחים שדיה ט"ו למוקפין:
 כלל כלל אלף. ומתשה דרך דכמי
 במגילה דליה לשון דרך שמו
 בו בשעת היום: מהדור ועד
 כסיו. שקיבלו עליהם פורים דכמי
 וישלח פסרים בכל מדינות המלך
 לחשורוש וגו' לקיים עליהם. ואע"פ
 דלא כתב הדור וכות כהאי קרא אין
 דכמי בכל מדינות המלך לחשורוש
 הרי מהדור ועד כו': דכמי
 ליום עושין. מסקנא דקשיא הרי
 ולא מירגל הוא: אימ"פ פריש"י.
 דהא קבעיניה קרא אלף מוקפין דלא
 קבעיניה קרא אי בעי באריכסר
 לקרוא כל בעי בחמיסר לקרוא: ואימ"פ
 מוקפין כ"ד. וקרא דכמי בחמשה
 עשר לשון הוא דקבץ דרך שמו
 ט"ו כשהו רלשוניה: ומשני בשושן.
 כיון דלא רמוץ הכחוש שון ההוקפין
 אימת הוא לשכחן שושן ששון ט"ו
 מתמכרה ששון היום שיר למוקפין:
 אשכחן עשייה. דמשתה ויום טוב
 ששהא לפחים כ"ד ומוקפין ט"ו:
 וזכירה. קריאת המגילה: מנלן.
 שנקבע להם זמן לפחים כהרעה
 עשר הא כהאי קרא דעל כן היהודים
 פורים היושבים צערי הפירות
 עושין את יום ארבעה עשר וגו'
 עשייה הוא דמכניה: אימ"פ וזכירה
 לעשייה. הלכך זמן ארבעה עשר:
 וכיבוי הכס. כביאת הארץ בימי משה
 יהושע לבד ממרי הפריז הרבה
 מאד: מה לפני מיומם יושע. ואלו
 גרסינן מה להלן מוקפין חומה מימת
 יהושע דהא פריש לאו מוקפין חומה
 ניהו: אף כהן מיומם יושע. אף
 פריש האמור כאן במעשה המן
 בפריז יהושע קאמר ואע"פ דלאחר
 כן נעשה מוקף היו פריש לענין
 מגילה: פריז פריז. לא גמיר גזירה
 שיה מרביש ואין אדם דא גזירה שיה
 מעטמא אלף אם כן קיבלה מרבי:
 הכי קאמר אלף שושן דערכה כהאן.
 ואין ילפינן דא גזירה שיה הארץ שש
 אות בשכושן ט"ו הא פריז הוא ולא
 דיעבין דא שדוקפה מימות יהושע:
 הואיל ונעשה בה נס. שניתן להם
 נס מחר לעשות דת היום להרוג
 בשדוקפה שני ימים עד כרחן לא נחו
 עד ט"ו וכן קטועה לדורות: מדינה
 ומדינה עיר ועיר. גבי זכירה ושעיה
 כמיב ויהימים האלה נזכרים ונעשים
 וגו' משמע מדינה ומדינה כהנהגה
 ועיר ועיר כהנהגה ולמדו שיה מנהג
 חלוק במדינות ומנהג חלוק בעיירות
 לחלק בין שושן לשאר עיירות ואע"פ
 שאף היא בכלל פריש קובענה ט"ו:
 הכי גרסינן אלף לרי יהושע כן קרעה
 בשלחמא מדינה ומדינה נחלקה בין מוקפין

זין שוים ואין חילוק בין עיר ועיר: וכדר' **יון כדרך**. וקורין צמ"ו. הסמוך אע"ג **אותיות: לופים אמרוס**. נביאי הדורות: **צנס**

(א) [לְקַחְתָּ ד': ה.א.] (ב) [נִי] (ג) [רִיף רַבָּן,] (ד) [בִּיָּק סָה: ע"ז] (ה) [וְהוֹסַפְתָּ מִלֵּא וְשָׁם] (ו) [אִי רַבִּי יְהוּדָה בִּיָּקָה] (ז) [לְקַחְתָּ גִּיָּה:] (ח) [מִיָּה,] (ט) [שָׁמָּה קִדְּרָה,] (י) [וַיִּמָּא פ. תַּמְחוּרָה טו.א.] (יא) [וְאִסְתָּר טו. א'] (יב) [וְדָף גִּיָּה:] (יג) [סִיא נָמִי,] (יד) [לְקַחְתָּ דִּיָּה:] (טו) [וְיִמִּי מִסְתָּא] (טז) [שָׁמָּה קִדְּרָה גְרוּשִׁיָּה]

1. על כן הוידאנו
הפרוים הרשעים ביום
הפרות עשים את
ארבעה עשר חרש
אדר נסמחתי ומשחתיו
כוח ושלחתי עזר איש
לדעתו: אסתר ט'
2. לקום עליהם לדחות
עשים את יום ארבעה
עשר חרש אדר ואת
יום חמשה עשר בו בכל
שנה ונהנה:
אסתר ט'
3. לקום את ימי הפרים
האלה כמנחים ואם
קום עליהם מרביץ
היהווי ואסתר המלכה
האשר קום על נפשם
ועל זרעם דברי הצמות
והצדקה: אסתר ט'
4. והמים האלה נקראים
ענשים שכל דור יהיה
משפחתו ומשפחתו מורה
והמים האלה ועיר וימי
הפרים והעיר והמים
יעברו מתוך היהודים
ונקראו יום מרדכי:
אסתר ט' טז

דברים ג ה
6. אֱלֹהֵי הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר
צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי:
וַיִּקְרָא כֹּז לֵד

[א] [ב] גמ' (מיקפת
חומה) תל"מ (יכן מחקו
רש"י): [ג] שם דעבדא
רשום קו עליו למחקו:

ציר ועזר לה. וואסער
 זאגט זיך צו זיך דער
 פרויס פרויס כוונות
 מדינה ומדינה חוב עלה
 זיך. אלא אלא חוב עלה
 ציר יחיה רוא. שפע
 מיה לפרעה לזכרון
 לפרעה כמנהג
 זכר ציר ציר וזכר
 ידועש בן זיך דאמר
 ידועש בן זיך לזכר
 הספון וזל הנראה
 עמ נידון כנן. וכמה
 דא מחול לזכר הספון
 זי שחשש מעד כד
 וואקענע מיל. כמנהג
 לשכרא. וזה שיעור המיל
 אמר יך. וזיית וואקענע
 יחיא כד אבא כנען
 צופים ארלון. כלומר
 הוועית ארלון חלמיס
 תימנס. ואקשען יו(אל)
 הפכות. שאין צדק
 רשא לחדש דר מעתה.

(א) נראה דהסבר ודיל ומדקא
 ליה דריי אדריי אחר אחר
 דמי נה כריי כריי דוקא
 וכו'.

(ב) נראה דליל אלא נאמר
 מדנה ומדנה ואשמעין דכל
 הסמך וכו'.